

αιτία

αιτία, η, ουσ. [<αρχ. αίτια], η αιτία· αφορμή, πρόφαση: «προσπαθεί να βρει αιτία να μαλώσουμε». (Λαϊκό τραγούδι: *κανένα μάτι μη μας δει και μας μπλοκάρουν, δηλαδή, και μας βρούνε καμιά αιτία και μας πάνε φυλακή*)·

- άνευ λόγου και αιτίας, βλ. λ. [λόγος](#)·

- εξ αιτίας, βλ. λ. εξαιτίας·

- η αιτία του κακού, ο λόγος για τον οποίο γίνεται κάτι κακό: «η αιτία του κακού, που μάλωσαν τα δυο αδέρφια, ήταν τα κληρονομικά». (Λαϊκό τραγούδι: *εσύ 'σαι η αιτία του κακού για να με τυραγνούνε οι πίκρες και τα βάσανα να με στριφογυρνούνε*)·

- ρίχνω την αιτία (σε κάποιον), τον θεωρώ υπαίτιο, φταίχτη για κάτι κακό που έγινε: «για ό,τι κακό γίνεται μέσα στο εργοστάσιο ρίχνει την αιτία σε μένα»·

- σαν δεις καράβι στο βουνό, μουνί είν' η αιτία, βλ. λ. καράβι·

- χωρίς λόγο και αιτία, βλ. λ. [λόγος](#)·

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας